

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

I. S.

státní příslušností Ukrajina
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2018 č.j. CPR-10874-7/ČJ-2018-930310-V246

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 2. 2018 č.j. KRPA-68030-20/ČJ-2018-000022, a to tak, že byl do tohoto rozhodnutí doplněn text a ve zbylé části bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 101 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“) v návaznosti na ust. § 120a odst. 5 ve

spojení s § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), stanovena nová doba k vycestování z území České republiky do 23 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, kdy doba k vycestování je stanovena v návaznosti na vydané rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pod č.l. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022 ze dne 23. 3. 2015, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2015.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že se zejména domáhá přezkoumání zásahu do jeho rodinného a soukromého života s přihlédnutím k jeho délce pobytu a vazby v České republice. Odvolací správní orgán se dle žalobce nezabýval námitkami ohledně zásahu do jeho soukromého a rodinného života s odkazem, že toto bylo projednáno v rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2015 a není předmětem tohoto rozhodnutí. Žalobce poukázal na fakt, že toto rozhodnutí je vykonatelné ze dne 31. 3. 2015, tedy z doby, od které uplynuly již více než tři roky. Uvedl, že sdílí společnou domácnost se svou přítelkyní, která má v České republice udělený trvalý pobyt; tuto skutečnost však správní orgán ve svém rozhodnutí vůbec nezohlednil. Zároveň napadl i nepřiměřenou lhůtu k vycestování, tedy 23 dní. Žalobce bez dalšího dodal, že tímto napadá i závazné stanovisko Ministerstva vnitra.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž navrhl zamítnout žalobu.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“), měl tak soud za to, že žalobce s takovým projednáním věci vyslovil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Soud proto rozhodl o věci samé bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, odboru pátrání a kontroly pobytu ze dne 21. 10. 2004 č.j. SCPP-618/PH-OPK4-SV-2004 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, tj. do 21. 10. 2007, přičemž žalobci byla určena lhůta k vycestování z území České republiky do 4. 11. 2004. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu, že dne 4. 3. 2003 přicestoval do České republiky na turistické vízum s dobou pobytu 20 dní, přičemž po uplynutí platnosti tohoto víza nevycestoval a na území České republiky se ode dne 24. 3. 2003 nepřetržitě neoprávněně zdržoval. Obvodní soud pro Prahu 3 vydal dne 28. 8. 2006 trestní příkaz sp. zn. 14 T 79/2006, jímž byl žalobce uznán vinným z trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve stádiu pokusu dle § 8 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. v jednočinném souběhu s trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 téhož zákona, a to ve spolupachatelství. Žalobci byl uložena trest vyhoštění z území České republiky, a to na dobu pěti let. Tento trestní příkaz nabylo právní moci dne 20. 3. 2009. Obvodní soud pro Prahu 8

vydal dne 23. 3. 2015 trestní příkaz sp. zn. 5 T 20/2015, jímž uznal žalobce vinným z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 alinea první zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což mu byl uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 3 roků. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 23. 3. 2015, načež žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 23. 4. 2015 včetně. Správní orgán prvního stupně dne 23. 3. 2015 vydal rozhodnutí č.j. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022, jímž žalobci uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1., 9. a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1., 2. zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 5 roků; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila doba k vycestování z území České republiky do 23 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování žalobce je možné; dále bylo vysloveno, že podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

7. Dne 19. 2. 2018 se na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend dostavil žalobce, který přišel se žádostí o vyřešení jeho pobytu na území České republiky; neprokázal se žádným platným cestovním dokladem opravňujícím k jeho pobytu na území České republiky, přičemž předložil pouze kartičku VZP a řidičský průkaz Ukrajiny. Při podání vysvětlení dne 19. 2. 2018 žalobce správnímu orgánu prvního stupně mimo jiné sdělil, že do České republiky přicestoval poprvé v roce 2003 a od této doby je na jejím území nepřetržitě, nikam jinam necestoval; přijel sem na turistické vízum. Tehdy zjistil, že je to tady lepší než na Ukrajině, je tady práce, jsou tu zákony, a proto se rozhodl zůstat. Žalobce k dotazu sdělil adresu, kde bydlí s přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti, která má v České republice trvalý pobyt. Je svobodný, má jednu dospělou dceru žijící v Bělorusku; jsou spolu v pravidelném kontaktu, telefonují si. Cestovní doklad ztratil již v roce 2004, tehdy ztrátu hlásil na policii a pak i na azylu. Žalobce k dotazu uvedl, že mu dne 23. 3. 2015 bylo vydáno soudní vyhoštění na dobu 3 let a stanovena lhůta k vycestování do 23. 4. 2015 a že mu bylo dne 23. 3. 2015 uloženo správní vyhoštění na dobu 5 let; uvedl, že tehdy byl nejprve u soudu a pak v Karlíně, kde dostal vízum, a pak jel rovnou do Zastávky do Brna, kde podal žádost o azyl. O azyl poprvé požádal v roce 2003, tehdy se azylové řízení vedlo až do roku 2006; nakonec mu azyl v roce 2006 nebyl udělen. Tím, že žil nějakou dobu v České republice, zjistil, že zde je normální život, na Ukrajině člověk nic nevidí, nic nemůže. Proto ani v roce 2006 nevycestoval a zůstal zde bez dokladu a bez víza. Někdy v roce 2010 si na Kolbence, kde jsou bleší trhy, koupil za 1.000 eur doklady Litvy; doklady si opatřil, aby mohl pracovat, nechtěl podvádět. Pak ho v březnu 2015 zajistila policie, když předložil litevský doklad. Tehdy jel k soudu, kde dostal soudní vyhoštění na tři roky, a pak dostal správní vyhoštění od cizinecké policie, které bylo na 5 let. Dostal vízum a jel sám do Zastávky u Brna, kde podruhé požádal o azyl. Druhý azyl mu nebyl udělen. Dne 15. 1. 2018 dostal vízum do 29. 1. 2018; dne 28. 1. 2018 podal další žádost o azyl, rozhodnutí o zamítnutí mu přišlo domů dne 12. 2. 2018. Dne 15. 2. 2018 podal osobně na Ministerstvu vnitra žalobu proti rozhodnutí z února 2018 o opětovném zamítnutí azylu. Na ministerstvu mu řekli, ať jede do Zastávky u Brna, že mu tam dají vízum. Ještě 15. 2. 2018 jel do Zastávky u Brna, ale tam

mu bylo řečeno, že pro něho nemohou nic udělat. V Zastávce u Brna mu vzali jeho cestovní doklad a jel zpět do Prahy. V pátek 16. 2. 2018 jel nejprve na Žukovského, kde bylo ale zavřeno; tak jel na Žukovského na Praze 6 hned v pondělí 19. 2. 2018, ale tam mu řekli, ať jede na Ministerstvo vnitra; tam mu řekli, ať jede na Olšanskou na cizineckou policii. Jel tedy na Olšanskou na cizineckou policii, kde byl zajištěn. K dotazu, zda si je vědom, že mu byl dne 15. 1. 2018 vystaven výjezdní příkaz s platností do 29. 1. 2018, a proč nevycestoval z území České republiky v době platnosti výjezdního příkazu, odpověděl, že si je vědom, že dostal 15. 1. 2018 výjezdní příkaz do 29. 1. 2018. Nevycestoval, protože dne 28. 1. 2018 podal žádost o azyl a čekal, jak dopadne řízení. Ihned, jak mu byly doručeny dokumenty o azylovém řízení, svoji situaci řešil a skončil na cizinecké policii. Na Ukrajině byl naposledy v roce 2003, než přicestoval do České republiky. K dotazu, zda měl v plánu vycestovat z České republiky a vrátit se na území Ukrajiny, odpověděl, že chtěl zůstat v České republice legálně na základě azylu; nechce na Ukrajinu, nechce se tam vracet, tady v České republice je úplně jiný lepší život než na Ukrajině. Dále k dotazům správního orgánu prvního stupně odpovídal, že na Ukrajině má již pouze matku a otce, společnou domácnost sdílí s přítelkyní ukrajinské státní příslušnosti, žalobce oficiálně pracuje, dělá řidiče tranzitu a rozváží lidi do práce; zde pracuje od října 2017; měsíčně si vydělá 15.000 Kč čisté mzdy; přítelkyně pracuje v úklidu, takže společně bez problému zaplatí bydlení, jídlo a třeba oblečení; finanční prostředky pro pobyt tedy teď má. V České republice nemá žádný majetek, jeho zdravotní stav je dobrý. V České republice jsou zákony, na Ukrajině není zákon, tam je pouze anarchie; tady je to lepší, chce zůstat v České republice, nechce zpět na Ukrajinu, má zde práci a přítelkyni; může zde žít normální život. Rád by zůstal v České republice a žil zde jako slušný člověk.

8. Dne 20. 2. 2018 bylo zahájeno správní řízení ve věci vyhoštění žalobce. V protokole o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 20. 2. 2018 žalobce dále mimo jiné uvedl, že by chtěl vyřešit svoje pracovní problémy a problémy s prací a bytem, který má pronajatý a kde má své osobní věci. K dotazu správního orgánu prvního stupně žalobce odpověděl, že cestovní pas ztratil již v roce 2004, ztrátu nahlásil v té době na cizinecké policii, pak to nahlásil také tam, kde žádal o azyl; o nový cestovní doklad zatím nepožádal, ale jen se informoval, že získání nového cestovního pasu může trvat 1,5 až 2 měsíce, podle něj záleží na tom, kolik peněz by zaplatil. Dále žalobce k dotazu správního orgánu prvního stupně uvedl, že finanční prostředky na složení finanční záruky nemá, má jen peníze na pobyt, protože v České republice oficiálně pracuje, má pracovní smlouvu a dělá řidiče – rozváží lidi do práce, každý měsíc si vydělal asi 15.000 Kč, má nějaké uspořené peníze, má asi 40.000 Kč v hotovosti.
9. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 2. 2018 č.j. ZS40293 je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 2. 2018 č.j. KRPA-68030-20/ČJ-2018-000022 bylo podle § 101 písm. e) správního řádu v návaznosti na § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců rozhodnuto tak, že doba vycestování z území České republiky se žalobci stanoví do 23 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, kdy doba k vycestování je stanovena v návaznosti na vydané rozhodnutí Policie České republiky, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022 ze dne 23. 3. 2015, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2015. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Závazným stanoviskem ministra vnitra ze

dne 29. 5. 2018 č.j. MV-54270-2/OAM-2018 bylo potvrzeno závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra č. ZS40293 ze dne 20. 2. 2018 a konstatováno, že vycestování žalobce je možné. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 15. 6. 2018 č.j. CPR-10874-7/ČJ-2018-930310-V246, jímž dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu za text „bylo v řízení o stanovení nové lhůty k vycestování,“ doplnil text „v návaznosti na rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydané pod č.j. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022, ze dne 23. 3. 2015, ve věci správního vyhoštění, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2015 a poté, co bylo vydáno dne 20. 2. 2018 nové závazné stanovisko Ministerstvem vnitra České republiky ev. č. ZS40293, na základě kterého pominuly důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona č. 326/1999 Sb.,“ a ve zbylé části bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Nejprve soud uvádí, že žalobce v žalobě uvedl, že žaloba bude doplněna za pomoci právního zástupce, přičemž požádal o poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění žaloby. Jak je ovšem stanoveno v § 71 odst. 2 věty třetí s.ř.s., rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobce žalobu podal ve lhůtě pro podání žaloby. Žaloba přitom obsahuje přinejmenším jeden řádně uplatněný a projednatelný žalobní bod (jedná se o námitku, že se odvolací správní orgán nezabýval námitkami ohledně zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života; přitom žalobce sdílí společnou domácnost s přítelkyní, která má v České republice udělený trvalý pobyt – tuto skutečnost však správní orgán ve svém rozhodnutí dle žalobce vůbec nezohlednil; jako další žalobní bod lze rovněž považovat dle žalobce nepřiměřenou lhůtu k vycestování v délce 23 dnů).

12. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38 je mimo jiné uvedeno: *„Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. března 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 - 31, „žalobce musí ve lhůtě pro podání žaloby uplatnit alespoň jeden žalobní bod tak, aby jeho žaloba byla projednatelná (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Pokud žalobní bod neuplatní vůbec, nebo až po lhůtě pro podání žaloby, bude žaloba odmítnuta podle § 37 odst. 5 s. ř. s.“ Nicméně i tehdy, pokud žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, je soud povinen vyzvat žalobce k odstranění tohoto nedostatku, bude-li to technicky proveditelné a smysluplné. „Není tedy a priori vyloučeno, aby taková výzva, zejména za použití moderních komunikačních prostředků, byla učiněna v posledních dnech či zcela výjimečně i v poslední den lhůty pro podání žaloby. Soud je přitom povinen takovou výzvu učinit, takže se předtím v přiměřené lhůtě po dojití žaloby na soud (tedy zpravidla v řádu několika dnů po dojití) musí s jejím obsahem seznámit přinejmenším do té míry, aby si mohl učinit úsudek o tom, zda má předepsané náležitosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 50/2014 - 18 ze dne 21. května 2014).*

...

Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že uvedené platí pouze v situaci, kdy podaná žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, což nebyl případ žaloby stěžovatele. Ta totiž kromě výčtu zákonných ustanovení, s nimiž mělo být rozhodnutí žalovaného dle jeho názoru v rozporu (což nelze považovat za žalobní body – srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS), obsahovala žalobní bod

ve znění „správní orgán nedostatečně a nesprávně posoudil zásah vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce, pročez dospěl k nesprávnému závěru v otázce možnosti vydání takového rozhodnutí.“ Domnívá-li se tedy stěžovatel, že jej měl městský soud vyzvat k doplnění žalobních bodů ve smyslu citované judikatury, není jeho námitka důvodná, neboť žaloba již k okamžiku jejího podání žalobní bod obsahovala.

K tomu lze doplnit, že stěžovateli nic nebránilo ještě před skončením lhůty pro podání žaloby doplnit v souladu s § 71 odst. 2 s. ř. s. další žalobní body. Je však třeba připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční (k poměrně přísným důsledkům této zásady ve spojení s krátkými lhůtami pro podání žaloby v některých typech řízení srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. prosince 2009 sp. zn. Pl. ÚS 17/09, N 250/55 SbNU 415, vyhlášený pod č. 9/2010 Sb.) a za situace, kdy je žaloba projednatelná, nemají soudy povinnost tázat se žalobce, zda nezamýšlel proti napadenému rozhodnutí uplatnit ještě další námitky.“

13. I v daném případě žaloba obsahovala přinejmenším jeden žalobní bod (dle závěru zdejšího soudu dokonce dva žalobní body), pročez zdejší soud již žalobce k doplnění žalobních bodů nevyzýval. Zdejší soud podotýká, že žalobci nic nebránilo ještě před skončením lhůty pro podání žaloby doplnit v souladu s § 71 odst. 2 s.ř.s. další žalobní body. To však žalobce neučinil. Za situace, kdy je žaloba projednatelná, nemají soudy povinnost tázat se žalobce, zda nezamýšlel proti napadenému rozhodnutí uplatnit ještě další námitky. Z uvedených důvodů zdejší soud žalobce k doplnění žaloby nevyzval.
14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování, policie vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování podle zvláštního právního předpisu po vyžádání a na základě nového závazného stanoviska ministerstva. Dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zaniká platnost víza uděleného podle § 33 odst. 3 nebo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpení pobytu na území; policie cizinci udělí výjezdní příkaz.
16. Pokud jde o žalobcovu námitku, že se žalovaný nezabýval námitkami ohledně zásahu do jeho soukromého a rodinného života, zdejší soud uvádí, že v rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování ve smyslu § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců není třeba zabývat se otázkou, zda vydávané rozhodnutí nebude znamenat zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Toto posouzení je třeba provést v rozhodnutí o správním vyhoštění, což v daném případě správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 23. 3. 2015 č.j. KRPA-113974-17/ČJ-2015-000022 skutečně učinil. To ostatně připustil i sám žalobce v žalobě. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí k obdobné odvolací námitce žalobce správně uvedl: „Z odvolání účastníka řízení je patrné, že jeho námitky směřují na již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění účastníka řízení ze dne 23. 3. 2015 a jemu předcházejícímu správnímu řízení. Odvolací orgán uvádí, že předmětem tohoto řízení je pouze přezkoumání vedeného řízení a následně vydaného rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování účastníka řízení a nikoliv již pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.“

17. Uvedenému právnímu závěru nasvědčuje i systematický a teleologický výklad ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Pokud by zákonodárce skutečně zamýšlel zařadit mezi rozhodnutí, která nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, i rozhodnutí ve věci stanovení nové lhůty k vycestování, nepochybně by do § 119a odst. 2 kromě odkazu na § 119 zahrnul i výslovný odkaz na § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Zákonodárce tak ovšem neučinil, protože lze uzavřít, že posuzování přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života při rozhodování o stanovení nové lhůty k vycestování jeho záměrem nebylo.
18. Je pravdou, že dle právní úpravy účinné do 14. 8. 2017 byla policie v případě, že pominuly důvody znemožňující cizinci vycestování, skutečně povinna vydat nové rozhodnutí ve věci. Tímto rozhodnutím přitom bylo nikoliv „pouze“ rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na předchozí (nevykonatelné) rozhodnutí o správním vyhoštění, nýbrž nové rozhodnutí o správním vyhoštění cizince dle § 101 písm. e) správního řádu (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016 č.j. 7 Asz 85/2016-29 či ze dne 30. 9. 2015 č.j. 7 As 206/2015-36). Součástí těchto nových rozhodnutí o správním vyhoštění vydávaných (dle staré právní úpravy) dle § 101 písm. e) správního řádu pak bylo i posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince.
19. S účinností od 15. 8. 2017 ovšem došlo k novele (mimo jiné) § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Ze znění tohoto novelizovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že policie v případě pominutí důvodů znemožňujících cizinci vycestování vydá nové rozhodnutí pouze ve věci stanovení nové lhůty k vycestování. Jak vyplývá z výše uvedeného, v rozhodnutí o stanovení nové lhůty k vycestování ve smyslu § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 není namístě zabývat se přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života cizince.
20. V této souvislosti lze odkázat i na důvodovou zprávu k zákonu č. 222/2017 Sb., jímž byla předmětná novelizace (mimo jiné) § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců provedena. K novému (resp. tehdy navrhovanému) znění § 120a odst. 2 a odst. 5 zákona o pobytu cizinců je zde krom jiného uvedeno (tučná část zvýrazněna Městským soudem v Praze): *„Změny v odstavci 2 a 5 dále míří na situace, kdy již řízení o správním vyhoštění bylo vedeno a bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, ale později buď nastala situace, kdy vycestování není možné nebo naopak tato situace odpadla díky změně situace. V takovém případě policie nevede znovu celé správní řízení o správním vyhoštění, **neposuzuje ani otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí** a nevydává „kompletní“ nové rozhodnutí ve věci, ale vydává nové rozhodnutí pouze - co se týče výroku o ne/vycestovatelnosti cizince v první situaci, nebo na základě výroku o vycestovatelnosti cizince stanoví lhůtu k vycestování ve druhém případě. Původní rozhodnutí o správním vyhoštění zůstává v platnosti - toto rozhodnutí o správním vyhoštění však bylo vydáno poté, co bylo vydáno závazné stanovisko o nemožnosti vycestování a nebyla tudíž s ohledem na to určena v rozhodnutí lhůta k vycestování.“* Ze shora uvedených důvodů zdejší soud tuto žalobní námitku shledal nedůvodnou.
21. Pokud jde o žalobcem tvrzenou nepřiměřenost lhůty k vycestování v trvání 23 dnů, soud uvádí, že podle § 118 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Správními orgány stanovenou dobu (resp. lhůtu) v trvání 23 dnů pak zdejší soud shledává přiměřenou a nijak neobvyklou (dokonce je více než

trojnásobná oproti minimální možné zákonem stanovené sedmidenní lhůtě). Soud podotýká, že ani žalobce v žalobě nikterak neozřejmil, z jakých důvodů je stanovená lhůta dle jeho názoru příliš krátká. Z uvedených důvodů zdejší soud tuto velmi obecnou žalobní námitku neshledal důvodnou.

22. Pokud jde o větu obsaženou v žalobě „Žalobce tímto napadá i závazné stanovisko Ministerstva vnitra.“, zdejší soud uvádí, že toto tvrzení nepovažuje za žalobní bod, neboť jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Žalobce přitom nespecifikoval, z jakých konkrétních důvodů považuje závazné stanovisko Ministerstva vnitra za nezákonné. Zdejší soud přesto alespoň obecně uvádí, že jak závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 29. 5. 2018 č.j. MV-54270-2/OAM-2018, tak i závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 20. 2. 2018 č. ZS40293 obsahují srozumitelná a logicky předestřená skutková zjištění a na jejich základě učiněné adekvátní právní závěry. Ani toto tvrzení žalobce tak nemůže obstát.
23. Pokud jde o výčet nejrozumnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 120a zákona o pobytu cizinců, §§ 2, 3, 4, 40, 50 odst. 4, 68 odst. 3 správního řádu), ani toto nelze považovat za žalobní body, srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. července 2018

JUDr. Marcela Rousková
Samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.

